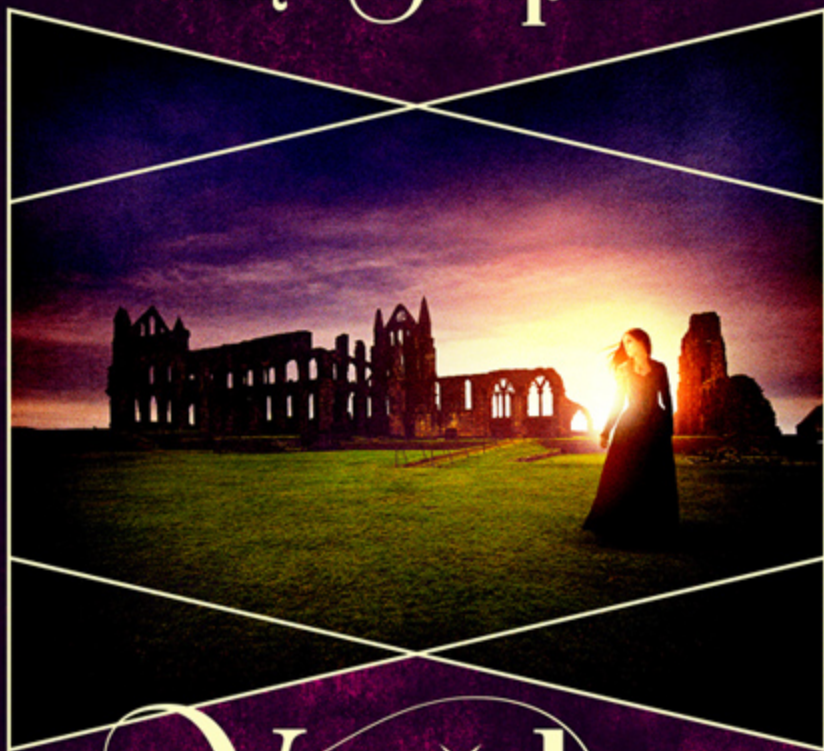


DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH Z VIKTORIÁNSKÉ ANGLIE

Irina Shapiro



Vražda
v opatství



ZÁHADY REDMONDA A HAZE

2

VRAŽDA
v OPATSTVÍ

ZÁHADY DESMONDA A HAZE

MURDER AT THE ABBEY
Copyright © 2020 by Irina Shapiro
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Prokop, 2023
Cover © Zhivko P. Petrov, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3766-6 (pdf)

VRAŽDA v OPATSTVÍ

ZÁHADY DESMONDA A HAZE

IRINA SHAPIRO

přeložil Ondřej Prokop

VENDETA

OBSAH

PROLOG

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26

27

28

29

Epilog

Prolog

Bylo chladné ráno. Jasná obloha předznamenávala, že během dne bude Davyho nejoblíbenější počasí. Ve vzduchu byl cítit lehký náznak podzimu, slunce svítilo nad ještě zelenými stromy a jemným vánkem se nesla příjemná vůně sena, jehož zlaté kupky rozseté po polích vypadaly jako obrovské včelí úly. Davy se natáhl pro koženou čutoru, která ležela vedle něj na kozlíku, a pořádně se napil piva. Vyjel brzy a s jídlem se neobtěžoval, ale teď dostal hlad a těšil se, až si dá pořádnou snídani se smaženými vejci, toasty s máslem a pořádnou porcí fazolí.

Když zahlédl trosky benediktinského opatství, znervózněl. Vysoký oblouk, který byl součástí východní zdi kostela, stále rámoval část oblohy. Vrcholek oblouku se již drolil, ale živlům dosud tvrdohlavě odolával. Bývalý prostor hlavní lodi lemovalo několik oprýskaných sloupů různé výšky, které připomínaly varovně vztyčené prsty. Po mnišských obydlích zbylo jen několik nízkých zdí a kameny obrostlé kapradím. Mniši se v tomto koutě Essexu usídlili ve třináctém století, ale Jindřich Osmý je o dvě stě let později svým výnosem

vyhnal. Nikdo nevěděl, co se s mnichy stalo, a nikdo se o to ani nezajímal. Jen někteří lidé, jejichž pozemky dříve patřily převorství, tvrdili, že v noci slyšají křik a žalostnou ozvěnu mnišských zpěvů. Jiní zase říkali, že na stejném místě ještě dávno před rozšířením křesťanství prováděli své rituály druidové a že na tom posvátném místě jejich pohanští bohové stále ještě straší. Mají zlost, že staré náboženství zmizelo z povrchu zemského, a prahnou po pomstě.

Davy si samozřejmě uvědomoval, že trosky nejsou nic víc než hromady rozpadlého kamení, ale to místo nesnášel. Ve skrytu duše se té nenávistné atmosféry bál už od dětství. Kdykoliv kolem rozpadajících se rozvalin na svém povozu projížděl, tajil se mu dech a snažil se co nejrychleji dostat pryč. Když dojel k zatáčce, z níž bylo na opatství vidět nejlépe, nahlbil ramena a zhluboka se nadechl. Nechtěl se tím směrem dívat, ale ruiny jako vždy jeho pohled upoutaly. Zahleděl se na bující louku před kostelem a jeho zvědavost rychle zvítězila nad pověřivostí. V trávě něco leželo, něco dlouhého a bílého. Davy zatáhl za oštěže a zastavil koně, který hned sklonil hlavu a začal uždibovat trávu na kraji cesty. Davy seskočil z kozlíku, opatrně se přibližoval a doufal, že se nenechal nalákat do vražedné léčky nějakého krutého pohanského božstva.

Bylo strašidelné ticho, jako by trosky zadržovaly dech. Jako by vyčkávaly. Ve vysoké trávě ležela žena se světlými vlasy, které měla rozprostřené kolem hlavy jako zlatou svatozář. Davy si nejdřív myslel, že spí, ale jak se blížil, všiml si, že má otevřené oči. Vypadalo to, jako by se dívala na ptáka, který osaměle kroužil nad kamenným obloukem. Paže měla rozpřažené, v pravé ruce měla štětec a její elegantní prsty stále objímaly jeho hladkou dřevěnou rukojeť.

Davy k ženě poklekl a uchopil její zápěstí. Snažil se najít tep, ale žádný neměla. Opatrně natáhl ruku a dotkl se jejího obličje. Kůži měla ještě teplou a byla hebká jako růžový okvětní lístek. Kdyby ho najednou do nosu nepraštil štiplavý pach zvratek, myslel by si, že to je nějaká nadpozemská bytost, ale zápach iluzi zkazil. Špičku boty a lem šatů měla zašpiněné a na drahé látce byly jasně vidět zbytky její snídaně.

Davy se postavil, zacouval a prohlížel si ji zdálky. Neviděl žádné známky násilí. Jak to, že ta zdánlivě zdravá žena jen tak zemřela? Vypadalo to, že ji něco srazilo přímo na místě, kde stála. Čím mohla Boha tak rozlítit? Davy udělal krok vzad a pak ještě jeden. Než si to stačil uvědomit, vyděšeně běžel zpátky k povozu. Ve společnosti mrtvolky už u toho starého opatství nechtěl strávit ani vteřinu. Popadl oště a chudáka Horáce tím vylekal. Kůň se dal do klusu. Drncající povoz se šinul po cestě a v bednách cinkaly lahve plné kořalky, které Davy nakoupil v Brentwoodu.

Hned jak Davy dojel do bezpečí Červeného jelena, zavolal na Mattyho, který vylezl se stájí, aby ho pozdravil. Matty mu obvykle pomáhal odnést bedny, koním a povozu se věnoval až pak, ale dnes pro něj Davy měl jinou práci.

„Matty, dovez konstábla Haze ke starému vopatství. Řekni mu, že někdo umřel. Připadá mi to podezřelý. Hejbní sebou.“

Davy napochodoval do hostince, dal si korbek piva a obrátil se k Moll, která ho sledovala zvědavými očima.

„Co se stalo, strejdo?“ zeptala se, když Davy dopil a prásknul nádobou o pult. „Vypadáš, jako bys zahlídl ducha.“

„Umřela nějaká ženská. U starýho vopatství. Někdo by to měl říct mylordovi.“

Moll se při zmínce o lordu Redmondovi, americkém kapitánovi, který do Birch Hill dorazil teprve v červenci, aby převzal panství po svém dědovi, hezky usmála. Lord Redmond byl nejpodivnější šlechtic, s jakým se kdy Davy setkal. Musel uznat, že od úmrtí pana doktora Millera před třemi měsíci se jeho lékařské znalosti docela hodily. Lord Redmond se nebál ušpinit a staral se i o lidi mimo svou společenskou vrstvu. V mnoha otázkách byl přinejmenším radikální, ale Davy k němu neochotně choval úctu a tajně ho měl rád – samozřejmě jen tak, jak by mohl mít rád jakéhokoliv jiného boháče.

„Někoho za nim pošlu,“ řekla Moll klidně. Davyho neteř ženy moc nezajímaly, a ty mrtvé už vůbec ne.

Davy si nalil další pivo, rychle ho do sebe vyklopil, byť bylo ještě brzy, a šel vyložit náklad, dřív než se někdo s nenechavými prsty rozhodne využít situace a dopomůže si k lahvi whisky nebo portského. Musel se připravit. Zpráva o úmrtí se rozšíří rychlostí blesku. Večer bude u Jelena nacpáno.

I

Pátek 7. září 1866

Daniel zahlédl kráčet vysokou postavu Jasona Redmonda přes travnatý pozemek opatství a zvedl ruku na pozdrav. V jedné ruce měl svou zdravotnickou brašnu, a když zahlédl Daniela, druhou rukou smekl.

„Dobré ráno, pane konstáble,“ pozdravil. „Vítejte zpátky.“

„Dobré ráno, pane kapitáne,“ odpověděl Daniel a divil se, jakou má radost, že ho vidí, i když zrovna stáli nad další mrtvolou. Během pátrání po vrahovi Alexandra McDougala sice už začali používat svá křestní jména, ale skoro tři měsíce se neviděli a Danielovi by připadalo trochu trapné, kdyby kapitána zase oslovil, jako by se přátelili celý život.

„Jak je na tom vaše hlava?“ zeptal se kapitán Redmond na Danielovo zranění, jež utrpěl při vyšetřování a málem mu tehdy praskla lebka.

Daniel se automaticky dotkl místa, kam tehdy dopadly údery, ale cítil jen vlasy, které by už zasloužily zkrátit. „V pořádku. Naštěstí mám tlustou lebku,“ zavtipkoval.

„To tedy ano. Jak jste si užil výlet? Má se paní Hazová dobře?“

Daniel cítil, jak se mu zahřívají tváře. Cesta do Skotska byla úžasná. Druhé líbánky po letech truchlení a schovávaní se za nezúčastněnou zdvořilost. Usmíření srdcí i těl, které Daniela naplnilo radostnou nadějí, jakou naposledy cítil, když byl Felix ještě naživu. Smrt jejich malého syna Daniela srazila na kolena, ale Saru málem zabila, protože se za to neštěstí cítila zodpovědná a nedokázala si odpustit, že mu nezabránila. Znovu je spojilo právě Danielovo zranění. Saře připomnělo, že pořád ještě má co ztratit, což ji vytrhlo z jejího jinak nepřekonatelného žalu.

Kapitán se usmál a přikývl. Jeho bystrý pozorovací talent mu prozradil vše, co potřeboval vědět.

Když si vyměnili zdvořilostní fráze, zaměřili se na ženu, která jim ležela u nohou. Prohlíželi si místo činu, jeho okolí a zkoumali pozici těla. Žena ležela na trávě, oči měla otevřené dokořán, jako by jen zasněně pozorovala, jak jí nad hlavou plují řídké mraky, a na krásném obličejí měla překvapený výraz. Pár metrů vedle stál malířský stojan s plátnem. U pravé nohy stojanu ležela hnědá kožená brašna, jejíž pootevřené víko odhalovalo tuby s barvou, náhradní štětce a poskvrněný hadr. Daniel nenašel žádné známky boje ani žádný důkaz toho, že by tam s ní v okamžik její smrti byl ještě někdo jiný. Na ladném krku jí visel zlatý řetízek s oválným medailonkem, na kterém se třpytily vyryté květinové vzory, a na prstu měla silný zlatý snubní prsten. Oba šperky by se daly výhodně prodat, takže loupež pravděpodobně v její smrti žádnou roli nehrála. Vlastně to vypadalo, že zemřela přirozenou smrtí, byť předčasně.

„Nevidím tu nic podezřelého,“ konstatoval Daniel. „Až na paletu tu nic nevypadá neobvykle, ale vzhledem k její poloze vůči tělu bych řekl, že ji prostě upustila, když spadla. Štětec stále drží v ruce, jako by smrt přišla náhle.“

„Ano. Myslím, že máte pravdu,“ odpověděl kapitán Redmond. „Můžu ji prohlédnout?“

„Prosím.“

Jason sledoval kapitána Redmonda, který si k mladé ženě dřepl a chvíli jí zkoumal obličej, načež ji opatrně otočil na bok, aby zkontroloval, jestli nedostala ránu do zátylku nebo do zad. Znovu ji položil na záda a pečlivě jí prohlédl ruce a nohy, pak si stoupl a otočil se zády k přihlížejícím lidem, kteří se shromáždili u cesty a natahovali krky, aby měli lepší výhled na to, co ti dva dělají. Na místě, jako je Birch Hill, se zprávy šíří rychle, takže všichni, kdo si to mohli dovolit, nechali práce a přišli se podívat na místo činu. Přáli si, aby měli o čem vyprávět, až půjdou s přáteli nebo sousedy večer na pivo.

„Tady ji nemůžu pořádně prohlédnout,“ řekl tiše kapitán Redmond, „ale zdá se, že se před smrtí pozvracela.“

„Budeme ji muset přesunout někam, kde bude větší soukromí.“

„K ohledání mrtvoly můžu použít jednu ze stodol na svém panství,“ navrhl kapitán.

„Budeme potřebovat povolení od rodiny.“ Daniel mluvil polohlasně, jako by se bál, že ho zesnulá žena uslyší.

„Víte, kdo to je? Já ji tu neviděl.“

„Vím. Jmenuje se Elizabeth Barrettová. Žena Jonathana Barretta. Jeho pozemky leží jen malý kousek odsud. Myslím, že někdy v minulosti dokonce patřily převorství, ale po

rozpuštění klášterů se prodaly.“ Když si při zmínce o jedné z nejslavnějších událostí britské historie všiml Jasonova prázdného pohledu, rozhodl se, že se raději zaměří na relevantnější fakta. „Barrettovi většinu roku tráví v Brentwoodu, ale na léto a obvykle i na část září se přesouvají do venkovského sídla. Neviděl jste je, protože se lidem většinou vyhýbají a do kostela chodí ve městě.“

„Aha. Ale stejně ji tu nemůžeme jen tak nechat a čekat, až se o tom doví rodina. Tělo můžu prozatím nechat odvézt do Redmond Hall.“

„Já se mezitím ujmu nevyhnutelného úkolu a půjdu to oznámit jejímu manželovi,“ dokončil za něj myšlenku Daniel.

„Přesně tak.“

„Tím chcete říct, že abyste ji mohl důkladně ohledat, musíte ji svléknout, a tento plán vám zajistí dostatek času, abyste to stihl, než vám k tomu pan Barrett odmítne dát svolení a bude chtít manželčiny ostatky zpět?“ zazubil se Daniel na kapitána, který jeho úsměv opětoval.

„Nikam nespěchejte,“ řekl kapitán „Budu potřebovat minimálně hodinu.“

Daniel si povzdechl. „Tak já tedy půjdu. Času vám zkusím zařídit, co nejvíc půjde.“

„Jsem rád, že jste zpátky, Danieli,“ poplácal ho po rameni kapitán Redmond.

„Děkuji, Jasone. Až tu špatnou zprávu předám, dojdu za vámi.“

Jason Redmond smekl a zamával na kočího, který stál na kraji shlukujícího se davu a celou situaci zamračeně a se značným znechucením sledoval.

„Joe, pojďme ji naložit do kočáru,“ zavolal na něj Jason.

Joe došel k tělu a zvedl ho ze země tak jemně, až to Daniela překvapilo. Joca znal celý život a vždy ho měl za poměrně neotesaného člověka.

„Mám ji, pane,“ hlesl Joe. Elizabeth Barrettovou chytil jako malé dítě, a když ji nesl ke kočáru, paží jí chránil obličej před zvědavými pohledy čumilů.

Jason mu otevřel dveře kočáru a Joe oběť narovnal na polstrované sedadlo – musela napůl ležet a napůl sedět, aby se vešla. Pak počkal, až jeho pán nastoupí, načež vyskočil na kozlík a popohnal koně. Kočár se dal do pohybu, Joe hleděl přímo před sebe a koně nechal jít pomalým krokem, aby mrtvou nerušil.

2

Daniel se s těžkým srdcem přiblížil k Rose Cottage, jak se venkovskému sídlu Barrettových říkalo. Předpokládal, že budova v georgiánském stylu své jméno získala po květinách, jež se pnuly po cihlových zdech domu, nebo po barvě cihel, které v ranním světle získávaly růžový nádech, stejně jako tomu bylo teď. Okenní rámy a dveře byly natřené zářivě bílou barvou, která ladila s bílými altánky, jež obklopovaly vonavé petrklíče. V tom okouzlujícím sídle žila rodina, která si brzy měla vyslechnout tragickou zprávu. Daniel zvedl ruku, použil klepátko, aby se ohlásil, a najednou si přál vrátit se domů a strávit dopoledne se Sarou, místo aby se vrtal v životech šokovaných lidí otupělých smutkem.

Dveře mu s netrpělivým pohledem na tváři otevřela mladá služka, která vyrostla ve vesnici a chodila na nedělní mše do svaté Kateřiny. „Pane konstáble,“ znepokojeně se zamračila, „stalo se něco?“

„Dulcie, prosím řekněte panu Barrettovi, že s ním potřebuji mluvit,“ řekl Daniel.

Dulcie přikývla a pozvala Daniela do vstupní haly. „Počkejte tady, pane konstáble. Hned panu Barrettovi vyřídím, že jste tady. Zrovna snídá.“

„Řekněte mu, že to je velmi naléhavé,“ zavolal na ni, když odcházela.

Jonathan Barrett přišel o pár minut později a ostentativně se podíval na své kapesní hodinky, přestože naproti dveřím v hale byly stojací hodiny, jež ukazovaly, že před chvílí odbila desátá.

„O co tady prosím jde?“ prohlížel si Danielův tvídový oblek a buřinku a díval se na něj, jako by to byl jen drzý podomní prodejce, který si dovolil vejít hlavními dveřmi, místo aby šel ke vchodu pro služebnictvo.

Daniel využil příležitosti a muže si také prohlédl, protože zblízka se s ním ještě neviděl. Jonathanovi Barrettovi bylo kolem třiceti, krátce střižené hnědé kudrlinky měl sčesané z vysokého čela dozadu. Měl velké hnědé oči, husté řasy a hladce oholenou tvář s precizně zastřiženými kotletami. Nebyl moc vysoký, ale byl hubený a šlachovitý a vypadal, že má sílu. I tak brzy ráno na sobě měl nažehlenou bílou košili, tmavou vázanku a dobře střižený oblek.

„Pane Barrette, jsem obecní konstábl Haze. Mohli bychom si promluvit v soukromí?“ zeptal se Daniel a doufal, že jeho tlumený tón naznačí, o jak choulostivou situaci se jedná, ale Barrett jeho žádost ignoroval.

„Je mi líto, panáčku,“ odpověděl Jonathan Barrett podrážděně, „ale docela mě tlačí čas. Co že jste to chtěl?“

Daniel se zhluboka nadechl a pustil se do toho. „Obávám se, že paní Barrettová byla přibližně před hodinou nalezena u starého opatství.“

„Jak jako nalezena? Nemluvte o ní jako o zaběhlém psovi,“ vyjel na něj Jonathan Barrett.

„Je mrtvá, pane,“ řekl co nejjemněji Daniel. „Její tělo dnes ráno našel Davy Brody, hostinský z Červeného jelena.“

Jonathan Barrett vytřeštil oči a klesla mu čelist. „Cože? Ne, to není možné. Elizabeth je ve svém pokoji a spí. Ráno si ráda poleží.“

„Našel se tam také stojan s obrazem trosek a paleta s olejovými barvami. Zdá se, že malovala rozvaliny za východu slunce.“

Jonathan Barrett si pročísl vlasy a na Daniela upřel vyděšený a nevěřící pohled člověka, který si právě vyslechl nejhorší zprávu svého života. „Ne,“ zašeptal. „To nemůže být ona. Moje milovaná Elizabeth.“ Do očí mu vyhrkly slzy. „Jste si jistý, že je to ona?“

„Jsem si docela jistý, pane, ale pokud byste chtěl zkontrolovat, jestli je ve svém pokoji, rád tu na vás počkám.“

„Jonathane, co se děje?“ Po schodech scházela žena s ustaraným obličejem. „Co se stalo?“

„Deboro,“ zavzlykal Jonathan. „Jde o... Jde o Elizabeth. Konstábl Haze mi řekl, že ji našli mrtvou. U zříceniny.“

„Ne, to není možné,“ potřásla hlavou. „Když jsem ji ráno viděla, vůbec nic jí nebylo.“

„Ty jsi ji viděla?“ divil se Jonathan Barrett.

„Ano. Vstala jsem brzo a šla jsem si dolů na chvilku číst. Lizzie přišla těsně před úsvitem. Chtěla jít malovat k troskám.“

„Paní...?“ zaváhal Daniel. Nevěděl, s kým mluví, protože je nikdo nepředstavil. Podobala se Elizabeth Barrettové, takže to byla pravděpodobně její sestra nebo sestřenice, ale Daniel nechtěl riskovat.

„Paní Silverová. Deborah Silverová,“ pomohla mu. „Sestra Elizabeth.“

Daniel přikývl. Paní Silverová měla stejně zlaté vlasy a modré oči, ale nebyla stejně štíhlá a něžně půvabná. „Takže jste paní Barrettovou viděla, než odešla?“ zeptal se.

„Myslím, že bychom měli jít do salónku,“ navrhl Jonathan Barrett. „Takové rozhovory do vstupní haly nepatří.“

Daniel ho následoval do salónku a sedl si na místo, které mu nabídl. Deborah Silverová a Jonathan Barrett se posadili naproti němu a pozorovali ho, jako by čekali, že jim řekne, že se zmýlil, a odejde.

„Jak paní Barrettová vypadala?“ zeptal se Debory Silverové. Nebyla to úplně nejs sofistikovnější otázka, ale nechtěl začínat těžkými nebo obtěžujícími dotazy, protože se bál, že než by zjistil cokoli užitečného, vyhnali by ho z domu. Přesně tak to jednou zažil jako londýnský bobby, když šel společně s nezkušeným detektivem vyslechnout svědka v Seven Dials. Detektiv se k němu od začátku choval hrubě, takže si svědek začal dávat moc velký pozor a policista z něj kromě jména a povolání nedostal ani slovo.

„Vypadala v pořádku,“ zatřásla nevěřičně hlavou. „Chtěla namalovat ruiny za východu slunce, ale posledních pár dní pokaždé zaspala a nestihla to. To místo ji přitahovalo. Bůh ví proč. Vždycky mi to tam připadalo strašidelné.“

Z rukávu vytáhla kapesník a utřela si oči. Jonathan Barrett ji pohladil po ruce a Deborah mu na oplátku věnovala uplakaný úsměv.

„Jak zemřela?“ zeptal se Jonathan. „Trpěla?“ Zadrhl se mu hlas a vypadal, jako že se snaží zadržet slzy. „Přepadl ji nějaký zloděj?“

„Nenašel jsem žádné známky násilí, pane Barrette,“ řekl Daniel a doufal, že ho tím trochu uklidnil. „Smrt patrně proběhla rychle.“

Pan Barrett přikývl a odvrátil pohled, jako by potřeboval chvíli na uklidnění.

„Chodila paní Barrettová z domu často sama?“ zeptal se Daniel.

„Neměla ráda, když ji při malování někdo rušil,“ řekl Jonathan Barrett posmutněle. „Myslel jsem, že takhle blízko domu bude v bezpečí.“

„On jí nikdo nepomáhal s náčiním? Donést tam stojan muselo být náročné, obzvláště pro tak drobnou ženu.“

Jonathana Barretta ta otázka ihned rozzuřila. „Jestli tím myslíte, že jsem jí měl nabídnout pomoc, tak vězte, že jsem to udělal. Taky jsem jí navrhl, aby poprosila Dulcii nebo jednoho z podkoníků, ale ona odpověděla, že si své věci dokáže bez problémů odnést sama. Ten stojan jsem jí nechal vyrobit na míru. Je velice lehký a má skládací nohy, aby se dal lépe nosit.“

Daniel chápavě přikývl, pana Barretta už nechtěl dál rozčilovat. Místo toho se obrátil na Deboru Silverovou. „Měla u sebe vaše sestra něco cenného? Peníze? Šperky?“

Deborah popotáhla. „Vždycky nosila zlatý medailonek, snubní a zasnubní prsten. Peníze si podle mě s sebou nebrala, jen ten stojan a barvy. Malířské potřeby nosila v kožené hnědé brašně. Zůstala tam?“

„Ano, zůstala,“ potvrdil Daniel a snažil se vybavit si ruku oběti. „Mluvila jste o zasnubním prstenu?“

„Ano. Byl to zlatý prsten s oválným safírem obloženým diamanty,“ upřeně na něj hleděla Deborah. „Nenašel se?“

„Myslím, že ne, ale nejsem si úplně jistý. Musel bych to zkontrolovat.“

„Někdo ji určitě okradl,“ vykřikla Deborah Silverová. „Jiné vysvětlení nedává smysl.“

„To však nevysvětluje, jak zemřela,“ podotkl taktně Daniel. „Jak už jsem řekl, neobjevili jsme žádné stopy násilí ani důkazy o tom, že by s někým zápasila. Pokud paní Barrettovou někdo skutečně oloupil, nic se jí při tom nestalo.“

„Tak mi tedy řekněte, pane konstáble, jak se stane, že zdravá šestadvacetiletá žena jen tak bez varování zemře,“ domáhal se odpovědi Jonathan a z jeho smutku se postupně stával vztek. „Někdo ji musel napadnout a ublížit jí. Byla to taková něžná duše. Kdo by jí to mohl udělat?“

„Pane Barrette, uvědomuji si, že je to nesmírně bolestivé, ale musím vás požádat o svolení k pitvě, abychom zjistili, jak vaše manželka zemřela.“

Jonathan zfaloval jako švestka. „Pitva? Vy jste se snad zbláznil! Kde je? Kde je moje manželka?“ křičel. „Co jste s jejím tělem udělali?“

„Pane, vaše manželka byla převezena do Redmond Hall. Lord Redmond je chirurg. Požádal jsem ho, aby prohlédl její tělo, zda na něm nejsou známky násilí,“ dodal nepřesvědčivě.

„Cože? Ten Američan?“ zaprskal Jonathan Barrett. „Chcete mi říct, že jste mu dal za úkol zjistit, jestli ji někdo nezneužil?“ zahřměl.

„Ano, mimo jiné.“

„Ne! To nedovolím!“ běsnil Barrett. „Chci, aby byla tady. Patří sem. Celé to zařídím. Na moji Elizabeth mi nikdo sahat nebude,“ zabořil obličej do dlaní. „Bože můj, jak se to jen mohlo stát?“ naříkal. Podíval se na Daniela a v očích

mu planulo rozhořčení. „Nikdy mě ani nenapadlo, že by se jí mohlo něco stát. Ráda se procházela po okolí. Milovala to tu,“ bědoval. „Zbožňovala i tenhle dům. Jak jsem mohl vědět, že pro ni bude tohle místo osudné?“

„Pane Barrette, nevíme, co se stalo, a proto je důležité nejprve zjistit fakta.“

Jonathan Barrett se na něj podíval. Měl červený nos a oči plné slz. „Potřebuju vědět, co se jí stalo. Potřebuju vědět, jestli trpěla. Jestli měla strach,“ dodal se vzlyknutím. „Prosím, zjistěte, co se jí stalo.“

„Znamená to, že souhlasíte s provedením pitvy?“

„V žádném případě! Můžete na to přijít i jinak. Prostě dělejte svou práci, člověče. Ptejte se. Někdo určitě něco zahlédl. Tihle vesničani jsou strašní slídlilové, všichni do jednoho. Pořád někde postávají a okounějí,“ blábolil a hlasitě přitom popotahoval. „Oni budou vědět, co se stalo. Jsem si tím jistý.“ Jonathan Barrett si najednou rychle stoupl.

„Jonathane, kam jdeš?“ zeptala se se starostlivým pohledem Deborah.

„Do Redmond Hall. Vezmu si Elizabeth domů.“

„Mám jít s tebou?“ zeptala se Deborah.

„Ne, drahá. Zůstaň tady. Za chvíli se vrátím.“

Zabodnul se pohledem do Daniela, jemuž došlo, že jejich rozhovor už skončil, a tak se také postavil. Za pár dní Jonathana Barretta a Deboru Silverovou vyslechne znovu, ale prozatím jim dá čas, aby se vzpamatovali ze šoku. Chtěl se pana Barretta zeptat, jestli by ho nesvezl do Redmond Hall, ale ihned si to rozmyslel. Ten ubohý muž potřeboval chvíli o samotě, aby se vyrovnal se svou ztrátou.

3

Když Daniel dorazil do Redmond Hall, bylo skoro poledne. Dodson, dlouholetý rodinný sluha, mu otevřel a pozval ho dovnitř. Usmíval se, jako by Daniel byl jeho dlouho ztracený příbuzný.

„Rád vás zase vidím, pane konstáble,“ řekl, když si od něj bral klobouk a kabát. „A zdá se, že jste se vrátil právě včas.“

„Ano. Přijeli jsme teprve včera večer,“ odpověděl Daniel. „Pan kapitán už by na mě měl čekat.“

„Je v knihovně.“

Daniel měl radost, že Dodson necítil potřebu přehnaně se o něj starat. Do knihovny trefil i sám, protože v Redmond Hill už několikrát byl.

Dveře knihovny byly otevřené, a tak Daniel rovnou vešel dovnitř. Kapitán Redmond seděl u stolu a měl před sebou otevřenou tlustou knihu. Text i kapitánovu tmavou hlavu zalévalo teplé světlo plynové lampy. Jason četl, ale když zaslechl Danielovy kroky, zvedl hlavu.

„Danieli, už jste jedl?“ zeptal se bez jakéhokoliv úvodu.

„Přišel jsem rovnou od manžela paní Barrettové.“

„Tak to si se mnou musíte dát oběd,“ řekl a gestem mu pokynul, aby se posadil. „Paní Dodsonová vždycky navaří jako pro šestičlennou rodinu.“

„Díky, vaši nabídku rád přijmu,“ odpověděl Daniel. Když pro něj Matty Locke ráno doběhl, aby ho dovedl ke zřícenině, nestihl se nasnídat, takže měl hrozný hlad. „Kde je Micah?“ Překvapilo ho, že Jasonův mladý svěřenec chyběl, protože o něm věděl, že si nikdy dobrovolně nenechá ujít žádné jídlo.

„Venku s Tomem Marinem. Dal jsem mu den volna od výuky, tak šli rybařit. Paní Dodsonová jim zabalila jídlo na piknik, ale až Micah dostane znovu hlad, zase se tu ukáže,“ usmál se Jason láskyplně. Mladého chlapce měl velmi rád a jejich pouto bylo silnější než mezi některými otci a syny.

Jednou pozdě v noci, když se Daniel v Redmond Hall zotavoval z brutálního útoku, mu Jason vyprávěl o zážitcích z americké občanské války, v níž bojoval na straně Unie, a o tom, jak se setkal s Micahem Donovanem, který byl „sakra nejlepší bubeník, jakého si regiment mohl přát.“ Mluvil také o konfedačním vězení v Andersonville, kde strávil skoro rok společně s Micahem, jeho otcem a bratrem, kteří mladého Micaha raději vzali s sebou do armády, než aby ho nechali na rodinné farmě v péči jeho sestry.

„Ne že by Mary nevěřili, že se o něj dokáže postarat, ale protože je Micah uprosil a slíbil, že nebude překážet. Nabízel jim, že bude nosit zprávy, pomáhat s péčí o zraněné a že se zkrátka ze všech sil bude snažit být užitečný,“ řekl tehdy Jason a nevěřicně kroutil hlavou. „Představte si, že vezmete osmiletého kluka do války. Šílenost. Ale udělali to. Pak ho

společně s Liamem a Patrickem zajali a skončil s námi v Andersonville. Teď je mu jedenáct, ale pořád si v sobě z těch let nese šrámy. A ponese si je nejspíš nadosmrti.“

„Jaké to tam bylo?“ zeptal se Daniel. A Jason mu to řekl.

Bylo to otrěsné místo. Hlavním cílem jižanského guvernéra bylo zabít co nejvíce vojáků Unie, aniž by vystřelil jedinou kulku – tedy pokud se nepokusili utéct. V takovém případě je obvykle střelili do zad. V táboře nebyl dostatek jídla, chyběla základní hygiena i zdravotní péče a bachaři se chovali nesmyslně krutě. Guvernér byl nakonec popraven za zločiny proti lidskosti. Jeho smrt však nebyla pro rodiny zesnulých dostatečnou útěchou a mladému chlapci, který se ocitl úplně sám, jeho nejbližší také nevrátila. Jason se rozhodl pomoci, Micaha se ujal a choval se k němu jako k mladšímu bratrovi. Nebo synovi.

„Podává se oběd,“ ohlásil Dodson, jako by obsluhoval královskou rodinu.

„Řekněte prosím Fanny, aby prostřela pro konstábla Haze,“ řekl Jason.

„Už se stalo, pane. Předpokládali jsme, že zůstane i na oběd,“ odpověděl Dodson samolibě.

„Pojďme tedy,“ řekl Jason a stoupl si.

Daniel ho následoval do jídelny, posadil se a v břiše mu kručelo tak nahlas, že to slyšela i Fanny. Ze všech sil se snažila skrýt svůj úsměv, nalila mu vývar a pak nenápadně zmizela, aby pánům dopřála před hlavním chodem pár minut soukromí.

„Přišel za vámi Jonathan Barrett?“ zeptal se Daniel, když spolkl lžici polévky. Zjistil, že diskuze o smrti jeho chuť k jídlu vůbec nezmenšila.

„Přišel a odešel. Odvezl si ostatky své manželky,“ odpověděl Jason. „Ani mě nechtěl vidět. Jen Dodsonovi řekl, aby mu ukázal, kde tělo leží. Pomohl mu jeho kočí, tak jsem se rozhodl nijak nezasahovat. Neměl vůbec náladu se mnou mluvit. Ani se mu nedivím. Jen jsem ho zahlédl z okna. Vypadal velmi rozrušeně.“

„Taky že je. Měl jste čas prohlédnout tělo?“

„Méně, než bych si přál, ale na určení příčiny smrti to stačilo.“

Daniel se k němu naklonil a nemohl se dočkat, co mu kapitán řekne.

„Elizabeth Barrettová byla podle mého názoru otrávena.“

„Otrávena? Jste si jistý?“

„Jsem.“

„Je možné, že se otrávila sama?“ napadlo Daniela. Na místě činu nebylo nic, co by naznačovalo přítomnost někoho dalšího. Opatství mělo pověst prokletého a strašidelného místa, které by se podle Daniela nešťastné mladé ženě – pokud ovšem byla nešťastná –, mohlo jevit jako vhodné prostředí ke spáchání sebevraždy.

„Kdybyste se chtěl zabít, udělal byste to na místě, kde by vás pravděpodobně nějakou dobu nikdo nenašel? Vydal byste se napospas živlům a zvířatům, která by si na vás zanedlouho přišla pochutnat?“ zeptal se Jason. „Navíc proč by si někdo bral stojan s barvami a začal malovat, kdyby se plánoval zabít? Já samozřejmě netuším, co se paní Barrettové chvíli před smrtí honilo hlavou, ale takové chování mi na někoho, kdo pomýšlí na sebevraždu, nesedí.“

„Asi máte pravdu,“ řekl Daniel. „Tušíte, jaký jed ji zabil?“

„Kyanid.“